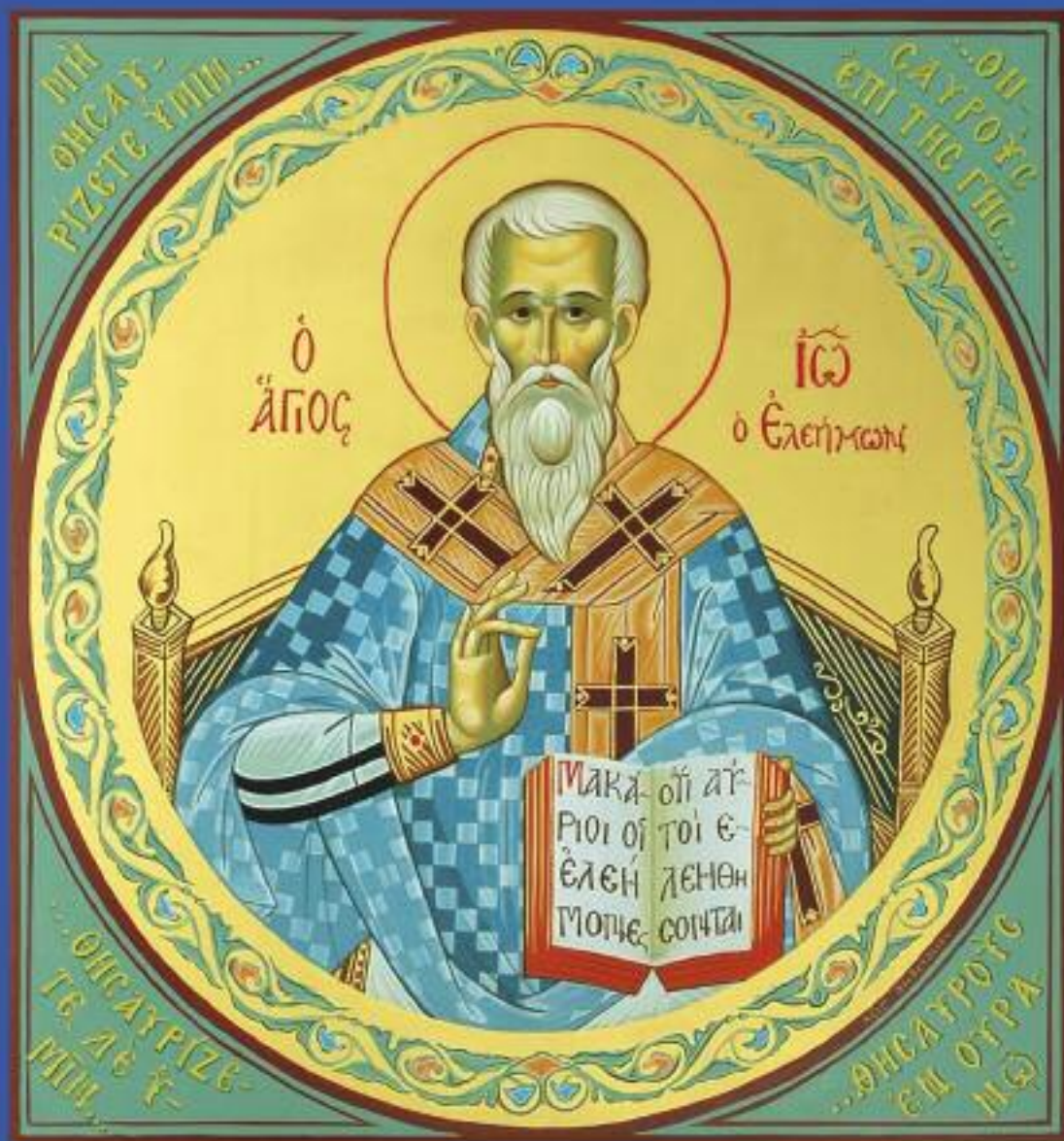

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 28^ο Αύγουστου – Νοεμβρίου 2019

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

e-mail: merimnatonptoxon@gmail.com

site: merimnatonptoxon.gr

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τεύχος 28^ο

Έτος 2019

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο
ΜΕΡΙΜΝΑ
ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
Α. Μ. 734 (3793)
Άποφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης
3399/1964

ΕΔΡΑ

Έθνικης Άμύνης 22
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21
Τηλ. 2310 233 548,
Fax 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ίωάννης Σχοινάς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ίωάννης Σχοινάς
Παναγιώτης Άναστασιάδης
Άναστασία Ζάννη
Ήλιος Χαμαμτζόγλου

Τιμή φύλλου: 1 ευρώ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ
213/296025-73
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
5211-036427-751
ALPHA BANK
846002002000196
EUROBANK
0026.0704.06.0200217643

Για τις καταθέσεις εισφορών,
δωρεών και συνδρομών σε
πίστωση των παραπάνω λο-
γαριασμών του Σωματείου,
παρακαλούμε να άφήνεται
μήνυμα με τὸ ὄνομά σας καὶ
τὸ ποσὸ στὸ τηλέφωνο 2310
233 548, γιὰ νὰ σᾶς στέλνου-
με τὴν ὀφειλόμενη ἀπόδειξη.

Ταχυδρομικὲς ἐπιταγὲς μπο-
ρεῖτε νὰ στέλνετε στὸ ὄνομα
τοῦ Ταμία κ. Κωνσταντίνου
Καρύδα καὶ στὴ διεύθυνση
Έθνικῆς Άμύνης 22, ΘΕΣ-
ΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21

Έπίσης στὴν περίπτωση ποὺ
ἐπιθυμεῖτε νὰ προσφέρετε
χρήματα ἀπὸ τὸ σπίτι ἢ τὸ
γραφεῖό σας, μπορεῖτε νὰ τη-
λεφωνεῖτε στὸν κ. Βασίλειο
Τσιτσόλκο, στὰ τηλέφωνα
2310 927 440 καὶ 6937 092
430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ίωάννης Σχοινάς,
Πρόεδρος
Παναγιώτης Άναστασιάδης,
Άντιπρόεδρος
Άναστασία Ζάννη,
Γ. Γραμματέας
Κωνσταντίνος Καρύδας,
Ταμία
Ήλιος Χαμαμτζόγλου,
Μέλος
Δημήτριος Μαντζανάρης,
Μέλος
Συμεὼν Πουρσαϊτίδης,
Μέλος

Προαίρεση Ἐπικοινωνίας

Μὲ τὸ μυαλὸ μας ἐπικεντρωμένο στὶς πνευματικὲς ἀνάγκες τῶν συμπολιτῶν μας, πού ἔχουμε τὴν εὐθύνη νὰ διακονοῦμε, συνεχίζουμε τὸν ἀγῶνα μας μέσα ἀπὸ τὸ Περιοδικὸ τοῦ Σωματείου μας, προκειμένου νὰ κρατήσουμε ἀναμμένη τὴ λαμπάδα τῆς ὀρθόδοξης πίστεως μας, τῆς μοναδικῆς ἐλπίδας ἐπιβίωσης τοῦ δοκιμαζόμενου ἔθνους μας.

Ἡ πολεμικὴ ἐπίθεση πού δέχεται σήμερα ὁ πολυβασανισμένος λαὸς μας δὲν ἔχει τὴ γνωστὴ ὡς τώρα στρατιωτικὴ μορφή τῶν ἐπιθετικῶν βομβαρδισμῶν τῶν ὅπλων, πού κι αὐτὴ μᾶς ἀπειλεῖ νὰ μᾶς κατασπαράξει, ἀλλὰ τὸ ὑποὺλο σύστημα τῶν οἰκονομικῶν κυρώσεων, πού ἔρποντας μᾶς ἔχει δαγκώσει τὴ φτέρνα καὶ μᾶς πότισε τὸ δηλητήριό τῆς ἀνέχειας καὶ τῆς φτώχειας.

Βέβαια αὐτὸ εἶχε σὰν συνέπεια τὴν ἀνάπτυξη τῆς παραδοσιακῆς ἀλληλεγγύης τοῦ ὀρθόδοξου ἔθνους μας καὶ τὴ φιλανθρωπία τῆς Ἐκκλησίας μας, πού μὲ τὰ συσσίτια τάισε καὶ ταΐζει τοὺς πεινασμένους μὲ ἀνιδιοτέλεια καὶ ἀπροσωποληψία καὶ κατάφερε νὰ κρατήσει σὲ ψηλὰ ἐπίπεδα τὴν κοινωνικὴ συνοχή, πού δοκιμάστηκε σκληρά.

Τὸ ἰσχυρὸ πλήγμα ὅμως τὸ δέχθηκε τὸ κομμάτι τῆς νεολαίας μας, πού ἀναγκάστηκε νὰ μεταναστεύσει καὶ νὰ προσφέρει τὶς γνώσεις καὶ τὶς ἱκανότητές της, πού ἀπέκτησε μὲ τεράστιες δαπάνες τοῦ κράτους μας, στοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς, πού μακριὰ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, ἐξουθενώνουν τοὺς λαοὺς τῆς γῆς καὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ ἐγκαταλείπουν μὲ διάφορους τρόπους τὶς ἐστίες τους.

Αὐτὴ ἡ διελκυστίνδα κεφαλαίου καὶ ἐργασίας, αὐτὴ ἡ ἀντιπαράθεση, πού ὁ Χριστὸς τὴ θέλει συνεργασία γιὰ τὴν εὐημερία τῶν λαῶν, εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, καθὼς χωρὶς Χριστὸ ὅλα τὰ κακὰ ἐπιτρέπονται. Καιρὸς λοιπὸν νὰ διαγνώσουμε πρῶτα τὸ πρόβλημα καὶ οἱ ἰσχυροὶ καὶ οἱ ταπεινοί, νὰ δοῦμε τὶς συνέπειες τῆς ἀποστασίας μας ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, νὰ δοῦμε πὼς ἡ καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος μᾶς ἀφορᾷ ὅλους, νὰ κατανοήσουμε πὼς ὅταν ὑποφέρει τὸ πόδι, ζορίζεται καὶ τὸ κεφάλι, πὼς ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα εἴμαστε στὴν ἴδια πλατφόρμα, στὸν ἴδιο ἀνελκυστήρα καὶ ἢ θὰ ἀνεβοῦμε ὅλοι μαζὶ, ἢ θὰ χαθοῦμε ὅλοι μαζὶ, ὅπως προγραμματίζει ὁ πονηρὸς. Ἐπομένως μία εἶναι ἡ λύση, ἡ ἐπιστροφή στὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἑλεημοσύνη

Ο λαὸς μας εἶναι ἰδιαίτερα ἐλεήμονας, ὅπως ἀπέδειξε πρόσφατα στὴν πράξη, ὅταν χρειάστηκε νὰ διαχειριστεῖ τὴν οἰκονομικὴ ἐπίθεση πού δέχθηκε ἡ πατρίδα μας ἀπὸ φίλους καὶ ἐχθρούς, καὶ μὲ τὴν ἐνίσχυση καὶ διακονία τῶν ἐκκλησιαστικῶν συσσιτίων, τὰ Φιλανθρωπικὰ του Σωματεῖα καὶ τὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ψυχῶν ἀφιερωμένων στὸ Χριστό, ἀντιμετωπίστηκαν μὲ ἀριετή ἐπιτυχία ἢ πείνα καὶ ἡ δυστυχία, πού λογικὰ ἐνέσκηψαν συνοδεύοντας τὴν οἰκονομικὴ δυσπραγία.

Στοὺς ἐπώνυμους καὶ ἀνώνυμους αὐτοὺς ἐργάτες τοὺς ἀφιερωμένους στὴ διακονία τῶν δοκιμαζόμενων καὶ συγκυριακὰ ἐμπερίστατων συνανθρώπων μας ὀφείλουμε νὰ δείξουμε πέρα ἀπὸ τὴν τιμὴ, τὸ θαυμασμό καὶ τὶς εὐχαριστίες μας καὶ τὴν ἀνταπόδοσή μας, προσευχόμενοι γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τους καὶ τὴν ἀναγνώριση τοῦ ἔργου τους ἀπὸ τὸ Θεό.

Στὴν ἀπολογία μας, πού ἀναπόφευκτα θὰ ἔρθει κάποια στιγμή, θὰ πρέπει νὰ ἔχουμε νὰ προβάλλουμε τὸ ἔργο τῆς εὐχαριστίας πού ἐπιτελέσαμε γιὰ τοὺς εὐεργέτες μας, γιατί θὰ μᾶς ζητηθεῖ ἀπὸ τὸν ἀδέκαστο Κριτὴ, καθὼς τὴν ἀχαριστία τὴν ἀποστρέφεται ὁ Χριστός, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, στὴν περίπτωσι τοῦ καθαρισμοῦ τῶν δέκα λεπρῶν.

Ἐμεῖς στὴ Μέριμνα τῶν Πτωχῶν τὸ φροντίζουμε πολὺ αὐτό, τὸ νὰ εὐχαριστοῦμε τὰ μέλη καὶ τοὺς δωρητὲς μας γιὰ τὴ συμπαράστασή τους στὸ ἔργο μας, καὶ κάθε χρόνο στὴ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, πού εἶναι καὶ ὁ προστάτης τοῦ Σωματείου μας, κάνουμε ἀρτοκλασία ὅπου μνημονεύονται ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν συγκεκριμένων συνεργατῶν μας καὶ μνημόσυνο γιὰ τοὺς κεκοιμημένους ἀδελφοὺς μας, συμπροσευχόμενοι σὰν μία οἰκογένεια.

Σὲ διακεκριμένες περιπτώσεις μεγάλων εὐεργετῶν μας, ἀκολουθώντας τὴν πεπατημένη, κατὰ παράδοση ἀπονέμονται διπλώματα καὶ ἀναρτῶνται τὰ ὀνόματά τους σὲ εἰδικὸ πίνακα ἀναρτημένο στὰ γραφεῖα μας.

Ὅπως ἀντιλαμβάνεστε, πρόθεσή μας δὲν εἶναι νὰ ικανοποιήσουμε τὴν φιλαυτία τῶν φίλων μας, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσουμε τὴ θέληση τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας, πού μᾶς τὸ ζητάει, τὸ νὰ εὐχαριστοῦμε τοὺς φίλους καὶ συνεργάτες μας γιὰ τὶς εὐεργεσίες τους καὶ τὴν καλὴ τους διάθεσι συμπαράστασις στὸ ἔργο μας.

ΕΙΠΕ ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Ο Άγιος Πορφύριος ο Κausσοικολυβίτης ἔλεγε πὼς δὲν ὑπάρχει θάνατος, ὅπως τὸ περιγράφει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Ῥωμαίους λέγοντας ὅτι «ὁ Χριστὸς πού ἀναστήθηκε ἐκ τῶν νεκρῶν, δὲν πεθαίνει πλέον ποτέ».

Αὐτό ἰσχύει καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Ἔχουμε ἀρχή, πού εἶναι ἡ σύλληψη τῆς ὀντότητάς μας στήν κοιλιὰ τῆς μητέρας μας, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε τέλος, ἀφοῦ τὸ μέλλον μας εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ, εἴτε κοντὰ στοῦ Χριστοῦ, εἴτε καὶ μακριὰ του.

Ὅμως εἶναι τεράστια ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στήν αἰώνια ζωὴ κοντὰ στοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς αἰώνιας ζωῆς, πού εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς, ἡ δικαίωση τῆς ζωῆς, ἡ ἀληθινὴ ζωὴ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ τὴ ζωὴ μακριὰ του.

Ὁ ἄνθρωπος πού θὰ ἀποφασίσει ἐλεύθερα καὶ ἀβίαστα νὰ ἐμπιστευτεῖ τὴ ζωὴ του στοῦ Χριστοῦ, συνειρμικὰ αὐτὸ σημαίνει πὼς αἰώνια θὰ εἶναι κοντὰ στοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ ἀπολαμβάνει ὅλες αὐτὲς τὶς ιδιότητες τοῦ Χριστοῦ, πού παραθέσαμε παραπάνω καὶ πού ὅλα δείχνουν μία μακαρία αἰώνια πορεία, λουσμένη στοῦ φῶς, στὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη, πού εἶναι τὰ δῶρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Φυσικὰ ἀστέρας ἀπὸ ἀστέρα διαφέρει εἰς δόξαν, πού σημαίνει πὼς ὁ καθένας μας, ἀφοῦ βιντεοσκοπεῖται ὅλη μας ἡ ζωὴ, στοῦ τέλος θὰ κριθοῦμε γιὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες, πού θὰ ἔχουν καταγραφεῖ σ' αὐτὴ τὴν ταινία, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κομμάτια πού σβήσαμε μὲ τὴν ἐξομολόγησή μας καὶ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας ἀπὸ τὸν πνευματικὸ μας, πού μᾶς διαβάζει κάθε φορὰ τὴ συγχωρητικὴ εὐχὴ γιὰ τὶς συγκεκριμένες ἁμαρτίες πού ἀναφέραμε στήν ἐξομολόγησή μας.

Ὁ ἄνθρωπος πού θὰ κάνει τὶς ἐπιλογές του στὴ ζωὴ ἐλεύθερα καὶ ἀβίαστα πάντα καὶ θὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστό, ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ τοῦ δίνει τὴ δυνατότητα νὰ ἀκολουθήσει τὸ δρόμο πού διάλεξε καὶ ὅπου ἐπιτρέπονται τὰ πάντα, γι' αὐτὸ καὶ βλέπουμε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζοῦν μέσα στὸν αἰσθησιασμὸ καὶ τὴν ἡδονοθηρία, νὰ ἔχουν μία ἐλκυστικὴ εἰκόνα στὰ μάτια τῶν τρίτων, καὶ νὰ γίνονται παραδείγματα κακὰ, πού παρασύρουν κι ἄλλες ψυχές στοῦ ζοφώδη ὄλεθρο.

Προσοχὴ λοιπὸν φίλες καὶ φίλοι ἐν Χριστῷ, ἐπειδὴ ἔχουμε τὴν τάση νὰ κρίνουμε τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ ἐπιφαινόμενα, χάνουμε τὴν οὐσία τῆς ζωῆς καὶ κινδυνεύουμε νὰ ἐπιλέξουμε τὸ αἰώνιο σκοτάδι, ἀντὶ τὸ αἰώνιο φῶς τῆς ζωῆς, πού δὲν ἔχει τέλος.

Σὶὰ τὴν πατρίδα

Πέει ὁ **Μακρυγιάννης** στὰ ἀπομνημονεύματά του σὲ μία φάση ἀντιπαράθεσής του μὲ τὸν Ἱμπραῆμ Πασά. «*Βάσταξα τὸ μπαγιράκι κι ἐκείνους ὁπούταν παλληκάρια καὶ πατριῶτες, τοὺς ἔβαλα πλησίον εἰς τὴν ἐκκλησιὰ, εἰς τὰ σπίτια. Τὰ μεσάνυχτα περνώντας, ἔστειλα καὶ πῆρα τὸν παπὰ καὶ μᾶς ξεμολόγησε καὶ λειτούργησε καὶ μεταλάβαμε*».

Αὐτὰ ἦταν τὰ ὄπλα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821, πού νίκησαν τὰ ἀσκέρια τῆς Τουρκιᾶς, καὶ ἐλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα τῆς φτώχειας καὶ τῆς μιζέριας, τῆς διχόνοιας καὶ τῆς προδοσίας, τῆς ἐμφύλιας διαμάχης καὶ τῆς φίλαυτης ἐξουσίας, ὅπως μᾶς βεβαιώνει ὁ Μακρυγιάννης, πού ἀκολουθοῦσε τὸ Χριστὸ καὶ δὲν πρόβαλε τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ ἐνέπνεε τοὺς συντρόφους του μὲ τὸν πατριωτισμὸ του.

Μὲ αὐτὰ τὰ ὄπλα θὰ μπορέσουμε καὶ σήμερα νὰ σταθοῦμε ὄρθιοι καὶ ἐλεύθεροι ἀπὸ παρόμοιες καταστάσεις, πού τις ζοῦμε καὶ πάλι σὲ ὑπερθετικὸ βαθμό, καθὼς ἐχθροὶ καὶ φίλοι, ἀντίπαλοι καὶ σύμμαχοι, γιὰ πολλοστὴ φορὰ, ἐπιδιώκουν τὴν ταπείνωσή μας καὶ τὴν ἐξόντωσή μας.

Ὅμως ἔχει ὁ Θεὸς τὸ νοῦ του καὶ μᾶς σκεπάζει μὲ τὴ χάρη του, καθὼς γνωρίζει πὼς εἶναι χιλιάδες αὐτοὶ πού μὲ καθαρὴ

καρδιὰ προσεύχονται γι' αὐτὸ τὸν ἁγιοτόκο τόπο, εἶναι χιλιάδες οἱ ἐκκλησίες ὅπου χτυπάει ἡ καμπάνα καὶ καλεῖ σὲ σύναξη ταπεινὲς ψυχές, γιὰ νὰ τοὺς μεταδώσει σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ.

Καὶ στὸ μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε, χιλιάδες παιδιὰ μὲ καθαρὲς ψυχές προσέρχονται στὸ κάλεσμα τοῦ ἱερέα, σὰν ζωντανοὶ ἄγγελοι γιὰ νὰ μεταλάβουν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, κατὰ τὸ γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι Χριστὸς ὁ Κύριος καὶ χαριτώνονται καὶ ἁγιάζονται καὶ μεταμορφώνουν τὸν τόπο τους σὲ Παράδεισο μὲ τὴν παρουσία τους καὶ μόνο. Αὐτὸ τὸν

τόπο τὸν προστατεύει ὁ Θεὸς καὶ ἀπὸ ἐξωτερικοὺς καὶ ἀπὸ ἐσωτερικοὺς ἐχθροὺς, γι' αὐτὸ ἅς τὸ καταλάβουν ὅλοι πὼς ματαιοπονοῦν ὅσοι ἀπεργάζονται τὸν ἀφανισμό του, τὸν ἀφανισμό τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀφανισμό τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀφανισμό τῶν ζωντανῶν ναῶν ὅπου λειτουργεῖται ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἁγίων του εἶναι ἀπτή, αἰσθητή, καὶ ἔτοιμη νὰ παρέμβει γιὰ τὴν προστασία του.

Σοὶ Κύριε σῶσε τὴν πατρίδα μας, τὸ λαὸ πού σὲ δοξάζει.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ο Αύγουστος είναι ο μήνας που γιορτάζουμε το Πάσχα του καλοκαιριού, όπως είναι χαρακτηρισμένη ή γιορτή της **Κοιμήσεως της Παναγίας** μας. Συγχρόνως όμως συμβαίνει αυτό το μήνα να γιορτάζουμε

και τη **Μεταμόρφωση του Σωτήρος** μας Χριστού, που κατά τα γνωστά έλαβε χώρα στο όρος Θαβώρ της Παλαιστίνης, ενώπιον τριών αξιόπιστων μαρτύρων, των Αγίων Αποστόλων Πέτρου του Πρωτοκροφαίου, Ιωάννου του Ευαγγελιστού και Θεολόγου και Ιακώβου αδελφού του Ιωάννου, γιου του Ζεβεδαίου και της Σαλώμης, όπως και ο Ιωάννης.

Είχε ήδη προαναγγείλει ο Κύριος και Θεός μας Ιησούς Χριστός τα γεγονότα, που θα τον οδηγούσαν στη σταυρική του θυσία, για χάρη των αμαρτωλών όλης της γης και όλων των αιώνων, αυτών βέβαια που θα τον έμπιστεύονταν και ελεύθερα και άβιαστα θα είχαν εκδηλώσει την προαίρεσή τους να είναι αιωνίως μαζί του, ελπίζοντας στην ευσπλαχνία του και την αποδοχή της μετάνοιάς τους, για την αναπόφευκτη αμαρτία

τους, αφού ή ανθρώπινη ατέλεια είναι αδύνατο να μείνει άπαθής στο διάβα της ζωής.

Έτσι ευδόκησε ο Χριστός και επέτρεψε στους τρεις μαθητές του και μάρτυρες, που θα μάς έπιβεβαίωναν τα γεγονότα, να δούν μία σκηνή από αυτές που συμβαίνουν στο πέπεισμα της επί γης ζωής μας, όπου πλέον ο Χριστός σαν Θεός με όλη του τη δόξα συνομιλεί με τις ψυχές των κοιμημένων Αγίων του, και στην προκειμένη περίπτωση τον είδαν οι τρεις Απόστολοι να συνομιλεί με το Μωυσή και τον Προφήτη Ήλία.

Βέβαια αυτό έγινε κατά παραχώρηση, γιατί είναι γνωστό πως ο άνθρωπος μέσα στην οργανική του φορεσιά δεν είναι δυνατόν να δει το Θεό όπως πραγματικά είναι, γιατί ο Θεός είναι μία τεράστια φωτιά που κατακαίει κι έτσι το οργανικό μέρος του ανθρώπου δεν μπορεί να τον πλησιάσει, αλλά έπρεπε να καταλάβουν οι μαθητές του και όλοι έμεις οι υπόλοιποι, που έχουμε γεννηθεί και είμαστε ορθόδοξοι χριστιανοί, πως ο Χριστός σαν άνθρωπος σταυρώθηκε, αλλά πάντα παραμένει Θεάνθρωπος, που και θυσιάζεται, αλλά και ολοκληρώνει σαν Θεός το σύνολο άνθρωπο και τον καθιστά μία αγιοπνευματική οντότητα με σώμα προσωρινό και πνεύμα παντοτινό.

Μας πληροφορεί ο ψαλμωδός πως, «*Θαβώρ υπέρ πάν γης έδοξάσθη μέρος, ιδόν Θεού λάμψαν εν δόξη φύσιν*». Ναί ο Θεός, αντιδόξασον κι έμάς τους ελπίζοντας επί σε.

Σεπτέμβριος

Ο Σεπτέμβριος μᾶς ἔρχεται μετὰ τὴν γιορτὴν **σαράντα μαρτύρων γυναικῶν** καὶ μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἰνδίκτου, τὴν ἀρχὴν τῆς νέας ἐκκλησιαστικῆς χρονιάς ὅσο καὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς. Ἐνδείκνυται λοιπὸν καὶ γιὰ ἐμᾶς τοὺς χριστιανούς νὰ κάνουμε ταμεῖο, νὰ κλείσουμε τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους πού μόλις τελείωσε μετὰ τὰ πάθη μας, νὰ βγάλουμε τὰ ἀποτελέσματα χρήσεως καὶ νὰ ξεκινήσουμε τὴ νέα χρονιά, με νέους προϋπολογισμοὺς καὶ νέους στόχους.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας πάντοτε ἔφαχναν εὐκαιρία γιὰ νὰβάλουν ἀρχή, ὅπως ἔλεγαν, νὰ ἐπισημάνουν τὶς ἀστοχίες τους, τὰ λάθη τους, τὶς ἐπαναλαμβανόμενες ἁμαρτίες τους, καὶ νὰ ξεκινήσουν ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀπὸ μηδενικὴ βάση, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα μετὰ τὴ σύγχρονη ὁρολογία, γιὰ νὰ ἐναρμονίσουν πλήρως τὴ ζωὴ τους μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Εἴμαστε ἀτελὴ ὄντα, καθὼς τέλειος εἶναι μόνο ὁ Θεός, καὶ ὥς ἐκ τούτου ἀναπόφευκτα θὰ πέσουμε σὲ μικρὰ ἕως πολὺ μικρὰ, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἁμαρτήματα. Αὐτὸ τὸ ξέρει ὁ Θεός, γι' αὐτὸ καὶ εἶπε «οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». Ἐπομένως ἁμαρτίες θὰ κάνουμε. Τὸ κυρίαρχο εἶναι νὰ

ἀγωνιζόμαστε νὰ τὶς περιορίζουμε συνεχῶς καὶ νὰ μεταννοῦμε, οὕτως ὥστε κατὰ τὸ δυνατόν νὰ μὴν τὶς ἐπαναλαμβάνουμε. Ἡ ἐπανάληψη τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν δημιουργεῖ ἀγκυλώσεις στὴν ψυχὴ μας, γίνονται καταστάσεις, κατεστημένα πού δύσκολα παλεύονται, ἐξαρτήσεις πού τρῶνε

τὴν ψυχὴ, ἀλλοιώνουν τὴν ὄντολογία μας, καὶ μᾶς ἐκτρέπουν ἀπὸ τὸ δρόμο πρὸς τὴ σωτηρίαν μας, μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ Χριστό, μᾶς ἀποθαρρύνουν στὸν ἀγώνα μας, κάνουν τὰ εὐκόλα νὰ φαίνονται δύσκολα ἕως ἀνυπέρβλητα καὶ σὲ πολλὰ περιπτώσεις μᾶς ὁδηγοῦν σὲ παραίτηση, πρὸς δόξαν τοῦ πονηροῦ.

Ἡ μετάνοια εἶναι τὸ δραστικὸ φάρμακο, πού ἀποκαθιστᾷ τὴν ψυχικὴ μας ὑγεία, τὴν ἐπικοινωνία μας μετὰ τὸ Χριστό, τὴν Παναγία καὶ τοὺς Ἁγίους, πού μᾶς προστατεύουν καὶ εὐχονται γιὰ τὴν πνευματικὴ μας πρόοδο, καὶ μάλιστα καὶ σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο, κι ἔτσι ὑπερβαίνουμε τὶς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐκτὸς τῶν τειχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῶν τειχῶν πολλὰς φορές, ὅταν τοῦ δίνουμε τὴν εὐκαιρία νὰ κάνει φωλιὰ μέσα μας.

Προσοχή λοιπόν, νὰ μὴν ξεχνᾶμε κάθε τόσο νὰ βάζουμε ἀρχή, νὰ κλείνουμε λογαριασμοὺς καὶ νὰ συνεχίζουμε μετὰ ἔνταση τὸν ἀγώνα μας

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Τῇ Α΄(1^η) τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου **ΜΑΡΙΑΣ** τῆς ἐπονομαζομένης «**ΓΟΡΓΟ-ΥΠΗΚΟΟΥ**», ἥς ἡ θαυματουργὸς Εἰκὼν εὔρηται ἐν τῇ ἐν Ἄθῳ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Δοχειαρίου.

Ἡ εἰκόνα αὐτῇ τῆς Παναγίας μας εἶναι μία τοιχογραφία τοῦ ἐνδέκατου αἰῶνα, πού στὰ χρόνια πού πέρασαν ἀπὸ τὴν ἀγιογράφησὴ τῆς ἔδειξε πὼς ἀντιστέκεται στὴ φθορὰ καὶ πὼς τὴν προστατεύει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι στὰ 1664, ὅταν οἱ συνθῆκες ζωῆς ἦταν ἀκόμη πρωτόγονες, συνέβη στὶς συνήθειες τοῦ τραπεζάρη τῆς Μονῆς Δοχειαρίου νὰ εἶναι καὶ τὸ νὰ περνάει μπροστὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν εἰκόνα μὲ ἓνα δαδὶ ἀναμμένο, γιὰ νὰ τὸν φέγγει, ὅταν ἀπὸ τὴν κουζίνα πῆγαινε στὴν τραπεζαρία τῆς Μονῆς.

Ἐνα βράδυ λοιπόν, καθὼς ὁ Τραπεζάρης περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα μὲ τὸ δαδὶ τοῦ νὰ εἶναι ἀναμμένο καὶ νὰ βγάζει καπνούς, τοῦ μίλησε ἡ Παναγία καὶ τοῦ εἶπε νὰ

μὴν ξαναπεράσει ἀπὸ μπροστὰ τῆς καὶ νὰ τῆς καπνίζει τὸ πρόσωπο. Ὁ Μοναχὸς ἄκουσε τὴ φωνή, ἀλλὰ νόμισε πὼς τοῦ μίλησε κάποιος ἀδελφὸς τοῦ Μοναστηριοῦ, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔδωσε σημασία στὰ λόγια πού ἄκουσε.

Συνεχίζοντας λοιπὸν ὁ Τραπεζάρης νὰ καπνίζει τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας μας κατὰ τὴ συνήθειά του, σὲ λίγες μέρες ἄκουσε πάλι τὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέει: «ὦ Μοναχὲ ἀμόναχε, ἕως πότε θὰ καπνίζεις ἀνευλαβῶς καὶ ἀτίμως τὴ μορφὴ μου»; Συγχρόνως ἔχασε ὁ Μοναχὸς τὸ φῶς του καὶ ἔμεινε ἐπὶ τόπου ζητώντας τὸ ἔλεος τῆς Παναγίας γιὰ τὸ σφάλμα του, καὶ φυσικὰ μετανοώντας ξαναβρῆκε τὸ φῶς του.

Ἐκεῖ τὸν βρῆκαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς μονῆς, γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν τὰ γεγονότα πού συνέβησαν καὶ νὰ ἀντιδράσουν ἀνάλογα, κάνοντας τὸ χῶρο μπροστὰ στὴν εἰκόνα παρεκκλήσι,

ὅπως τὸ βλέπουμε καὶ σήμερα, καὶ ἀνεγείροντας ἐκκλησίαν πρὸς τιμὴ τῆς Παναγίας τῆς Γοργοῦπηκόου παραδίπλα τῆς εἰκόνας.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἀπὸ τότε καὶ μέχρι σήμερα κἀνει θαύματα καὶ κοσμεῖται μὲ πολλὰ ἀφιερῶματα καὶ κανδήλες, ἔξω ἀπὸ τὶς ὁποῖες παραμένουν ἀκοίμητες συνεχῶς. Εἴμαστε κι ἐμεῖς ἀνάμεσα στοὺς εὐεργετη-

θέντες ἀπὸ τὴν Παναγία τὴ Γοργοῦπήκοο καὶ μάρτυρες τῆς θαυματουργικῆς τῆς παρεμβάσης στὸ αἶτημα πού τῆς παραθέσαμε, ζώντας τὸ θαῦμα σὰν στοιχεῖο τῆς καθημερινότητάς μας συνεχῶς, γιὰ τὸ ὁποῖο καὶ τὴν εὐχαριστοῦμε μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ καὶ πάλι γιὰ τὴν παρέμβασή της στὴ ζωὴ μας.

Νοέμβριος

Στις πέντε αὐτοῦ τοῦ μήνα γιορτάζουμε τὴ μνήμη τῶν Ἁγίων **Μαρτύρων, Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης**. Ἦταν ζευγάρι αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ. Μιλᾶμε γιὰ τὸ 250 περίπου μ.Χ. κάπου στὴ Μέση Ἀνατολή, ὅπου κυριαρχοῦσε ἀκόμη ἡ εἰδωλολατρία. Κάποιος ἱερομόναχος Ὀνούφριος, πού εἶχε θέσει τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπακοή στοῦ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πρῶτα κατήχησε καὶ βάπτισε χριστιανὴ τὴ μητέρα τοῦ Ἁγίου Γαλακτίωνα Λευκίππη, πού μὲ τὴ σειρὰ τῆς ἔπεισε τὸν ἄνδρα τῆς Κλειτοφόντα καὶ ἐβαφτίστηκε καὶ αὐτὸς χριστιανὸς καὶ ἔτσι μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ ἀπέκτησαν τὸ γιό τους τὸν Ἅγιο Γαλακτίωνα.

Τὸν μεγάλωσαν μὲ νοουθεσία Χριστοῦ καὶ ὅταν μεγάλωσε ἀρκετά, ἀφοῦ πρῶτα ἔχασε τὴ μητέρα του, θεώρησε καλὸ ὁ πατέρας του νὰ τὸν παντρεύει μὲ τὴν Ἁγία Ἐπιστήμη, τῆς ὁποίας δὲν γνωρίζουμε τὴν καταγωγή, ξέρουμε μόνο πὼς ἦταν πολὺ ὁμορφη καὶ ἀπὸ διακεκριμένη οἰκογένεια, ὅπως καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἁγίου Γαλακτίωνα.

Τὴν Ἁγία Ἐπιστήμη τὴν κατήχησε καὶ τὴν ἔκανε χριστιανὴ ὁ ἄνδρας τῆς ὁ Ἅγιος Γαλακτίων, πού ἀπεῖχε ἀπὸ τὶς συζυγικὲς τοὺς σχέσεις καὶ σέβονταν τὴ σύζυγό του, πού ἦταν ἀρκετὰ μικρότερη του καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ στοργή, τρυφερότητα καὶ φροντίδα μᾶλλον παρὰ ἀπὸ συζυγικὲς ὑποχρεώσεις.

Αὐτὸ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὴ μικρὴ μας Ἁγία, πού δέχθηκε ἀμέσως νὰ βαπτιστεῖ καὶ νὰ συμφωνήσει τελικὰ μὲ τὸ σύζυγό της νὰ παραμείνουν σύζυγοι ἐν παρθενίᾳ, μετὰ ἀπὸ ἓνα ὄραμα πού εἶδε καὶ πού πληροφoρήθηκε πὼς τὴ μεγαλύτερη λαμπρότητα τὴν ἔχουν στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ οἱ παρθένοι, πού παραμένουν ἔτσι γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ τὴ συμφωνία τοὺς αὐτὴ μοίρασαν τὰ πλούτη τοὺς στοὺς φτωχοὺς καὶ ξεκίνησαν νὰ βροῦν ἔρημο τόπο, γιὰ νὰ ἐπιδοθοῦν στὴν ἄσκησι λατρεύοντας τὸ Χριστό. Ἔτσι ἔφτασαν στὸ Σινᾶ καὶ ὁ Ἅγιος Γαλακτίων ἐντάχθηκε σὲ μία συνοδεία ἀνδρῶν μοναχῶν καὶ ἡ Ἁγία Ἐπιστήμη σὲ μία ὁμάδα τεσσάρων γυναικῶν, πού ἀσκήτευαν στὸν τόπο αὐτὸ πού εἶναι στὰ βόρεια τοῦ Μοναστηριοῦ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης στὸ Σινά.

Ἐκεῖ τοὺς βρῆκαν οἱ εἰδωλολάτρες ἐξουσιαστές, πού καταδίωκαν τοὺς χριστιανούς, ὅπου συνέλαβαν τὸν Ἅγιο Γαλακτίωνα καὶ τὸν ἀκολούθησε ἡ πιστὴ του σύντροφος Ἁγία Ἐπιστήμη, γιὰ νὰ μαρτυρήσουν μαζί, ὁ Ἅγιος στὰ τριάντα τοὺς χρόνια καὶ ἡ Ἁγία στὰ δέκα ἔξη της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Οι προφητείες που αναφέρονται στα βιβλία και της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης είναι η παρηγοριά μας, καθώς ο Κύριός μας και Θεός μας, καλεί τους δίκαιους του λαού του, για να τους προστατέψει και να τους ανταμείψει για τους αγώνες τους, γιατί ξέρει, πώς αυτοί που έμειναν ως τέλος κοντά του, ήταν όλοι τους αγωνιστές, που ίδρωσαν και ξαγρύπνησαν προσευχόμενοι για το καλό των συνανθρώπων τους.

Δεν υπάρχει εύκολος δρόμος, που να οδηγεί στο στεφάνωμα των αθλητών, καθώς ελέγχεται με ακρίβεια ή προσπάθεια του καθένα μας, που αποφασίσαμε να μπούμε στο στίβο της δικαιοσύνης του Θεού και να αγωνιστούμε για την αγάπη του την ανιδιοτελή και απροσωπώληπτη.

Αυστηρός όσο και δίκαιος ο Κριτής, δίνει στον καθένα μας τη βαθμολογία που του αναλογεί, έτσι ώστε να γνωρίζουμε έπακριβώς τη θέση μας στο στερέωμα της βράβευσης, στο βάθρο των νικητών, που καλώς αγωνίστηκαν.

Έτσι περιγράφει ο Προφήτης Ήσαϊας τη βράβευση των νικητών και την ευχαριστία που αναπέμπουν. «Μεγάλη θα 'ναι η χαρά μου για τον Κύριο, για το Θεό μου θα σκιρτήσω! Γιατί με κάλυψε με τη σωτηρία του και με την προστασία του

σάν με χιτώνα. Χαίρομαι σάν γαμπρός που το διάδημα φορεῖ, σάν νύφη που στολίζεται με τὰ κοσμήματά της».

Άνθρώπινο είναι να περιμένει κανείς την ανταπόδοση στον αγώνα που κάνει, για να μείνει κοντά στο Χριστό, πλούσιος ή πένης, δίκαιος ή άμαρτωλός. Γιατί ο Χριστός μας

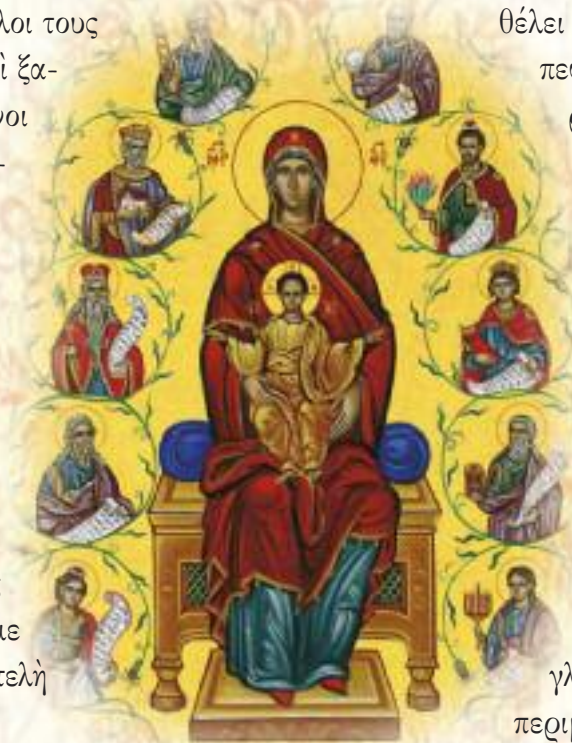
θέλει κοντά του κοπιώντας και

πεφορτισμένους, με το σταυρό στον ώμο, όχι πιο βαρύν από τις δυνάμεις μας βέβαια, αλλά με σταυρό.

Με άνεση κανείς δεν έφτασε στο Χριστό, αλλά όσοι έφτασαν ήταν χαρούμενοι, ειρηνικοί, χαριτωμένοι, με μία αθωότητα σαν μικρά παιδιά, που μπορεί να έκαναν αταξίες, αλλά ξέρουν πώς είναι γλυκιά ή άγρια, που τους περιμένει, για να φωλιάσουν

μέσα και να αναπαυτούν.

Φιλεύσπλαχνος ο Κύριός μας, γνωρίζει τις αδυναμίες μας και τις αστοχίες μας, όπως γνωρίζει και τον πόθο μας να είμαστε μαζί του από καταβολής κόσμου, όσοι τον επέλεξαμε για να ακουμπήσουμε τα βάσανα και τις δυσκολίες μας, είτε οικονομικές είτε και ψυχολογικές, αφού δεν υπάρχει άνθρωπος χωρίς ανομίες, χωρίς πάθη και αδυναμίες, για τις οποίες σαρκώθηκε η Θεότητα και σταυρώθηκε σαν ανθρωπότητα.

ΤΙ ΕΣΤΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Γιὰ νὰ ἐκτιμήσει κανεὶς κάτι, θὰ πρέπει νὰ ξέρει τὴν ἀξία του. Ἐτσι γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε τὴν ὀντότητα ἄνθρωπος, θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὰ ὑλικά ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι φτιαγμένος καὶ τὸ κόστος κατασκευῆς του.

Ἄν τὸν δοῦμε σὰν μοσχάρι δὲν πιάνει παραπάνω ἀπὸ 500 εὐρώ. Καὶ δυστυχῶς δὲν εἶναι λίγοι οἱ λαοὶ καὶ τὰ πιστεύουν, πού τὸν ἄνθρωπο τὸν ὑπολογίζουν μὲ τὰ κιλά του.

Γιὰ τὸν Ἑλληνα ὀρθόδοξο χριστιανὸ ὁ ἄνθρωπος ἔλκει τὴν ἀξία του ὄχι ἀπὸ τὰ κιλά του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πνευματικότητά του, πού πηγάζει ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο καὶ μεταμορφώθηκε ἀπὸ τὸ Θαβώρ.

Ὁ Ἑλληνας ἀπὸ τὴν ἐμφάνισή του στὴν Ἱστορία ἦταν ὁ ἄνω θρώσκιον, αὐτὸς πού εἶχε πνευματικὲς ἀνησυχίες, εἶχε θεοὺς στὸν οὐρανὸ πού ἐκπροσωποῦσαν τὸ καλὸ καὶ καλ-
λιεργοῦσε τὶς ἀρετές, πού τοῦ ἔδιναν ποιότητα στὴ ζωὴ του. Εἶχε ξεκαθαρίσει τὸ καλὸ ἀπὸ
τὸ κακί, τὴν ἀρετὴ ἀπὸ τὴν κακία καὶ εἶχε προσδιορίσει τὸ τί εἶναι ἡ καθαρὴ συνείδηση.

Αὐτό εἶχε σὰν συνέπεια νὰ μπορεῖ νὰ ἀφομοιώσει τὴ χριστιανικὴ διδασκαλία, ὅπως τοῦ
τὴ δίδαξε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ νὰ μπορεῖ καὶ νὰ διατυπώσῃ τὶς αἰώνιες ἀλήθειες, μὲ
τὶς δυνατότητες πού τοῦ παρείχε ἡ γλῶσσα του, μὲ τὸ ἀκριβὲς καὶ μοναδικὸ περιεχόμενο
πού περιέχουν οἱ ὅροι, οἱ λέξεις τῆς γλώσσας του, πού ὁμιλοῦνταν τὸν πρῶτο αἰῶνα μετὰ
Χριστόν. Ἐτσι μπόρεσε καὶ συνέλαβε τὸ δόγμα, ὅπως αὐτὸ ἀποκαλύφθηκε στοὺς Ἁγί-
ους τοῦ Θεοῦ, μπόρεσε καὶ τὸ κατέγραψε μὲ ἀκριβεία κεραίας καὶ μᾶς παρέδωσε στοι-
χεῖα τῆς Θεότητος, τῆς ὁποίας εἰκόνα εἶναι ὁ ἄνθρωπος, μὲ προορισμὸ τὴν ὁμοίωσή του
πρὸς τὸ Θεὸ καὶ ἀπὸ ἐδῶ ξεκινάει ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας του.

Ἄν δὲν δοῦμε τὸν ἄνθρωπο φορέα θείας ἐνέργειας, ζῶν θεούμενον, ἂν δὲν δοῦμε τὴν
τριαδικότητα τοῦ ἀνθρώπου, πού τὸν παραπέμπει εὐθέως στὸ Θεό, ἂν δὲν ἐννοήσουμε
πὼς ὁ ἄνθρωπος εἶναι λόγος ἀνάλογος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἂν δὲν δοῦμε τὴν κληρονο-

μικότητα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Θεό, ἂν δὲν συνει-
δητοποιήσουμε τὰ θεϊκὰ του χαρακτηριστικά,
ὅπως τὸ αὐτεξούσιο καὶ ἡ αἰωνιότητα, δὲν θὰ
ἀποκτήσουμε ποτὲ τὸ γνῶθι σ' αὐτόν.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Συνέχεια τοῦ προηγούμενου τεύχους

Χαῖρε, σιγῇ δεομένων πίστεως.

Ἄν δὲν κάνω λάθος ὁ Ἡρόδοτος εἶπε, πὼς γύρισε πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὅπου ἀτείχιστες πόλεις βρῆκε, ἀλλὰ πόλεις χωρὶς ἱερὰ δὲν βρῆκε πουθενά!

Αὐτό πιστοποιεῖ πὼς ἡ ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων νὰ πιστεύουν καὶ νὰ λατρεύουν μία ἀνώτερη δύναμη, κατὰ τὴν ἀποφῇ μου, εἶναι συνυφασμένη μετὰ τὴ φύση μας καὶ αὐτὸ μετὰ ὁδηγεῖ νὰ πιστέψω, πὼς ὑπάρχει μία ἐσωτερικὴ πληροφόρηση μέσα μας, γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς “πρώτης κινούσας Ἀρχῆς”, εἴτε ἡ κότα ἔκανε τὸ ἀβγό, εἴτε τὸ ἀβγό τὴν κότα. Φυσικὰ καὶ δὲν πιστεύω στὴν ἐξελικτικὴ θεωρία, ἀλλὰ τὸ λέω γιὰ τὴν οἰκονομία τῆς κουβέντας μας.

Αὐτὴ τὴν ἐσωτερικὴ πληροφόρηση ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ καὶ ἡ Παναγία μας, δίνοντας ἀπάντηση στὶς δεήσεις μας, νὰ φωτιστεῖ τὸ μυαλὸ μας γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὸ Δημιουργὸ μας, καθὼς μετὰ τὴ δικὴ της ὑπακοή στοὺς θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔχουμε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσουμε σὰν ἱστορικὸ πρόσωπο τὸν Υἱὸ τοῦ Ἀνθρώπου!

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας διατύπωσαν τὴν ἀλήθεια, πὼς ὁ ἄνθρωπος εἶναι “ζῶον θεοῦμενον”. Μὲ αὐτὴ τὴν ἔννοια ὁ ἄνθρωπος διαφέρει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα εἶδη τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, γιὰτὶ εἶναι τὸ μοναδικὸ ζῶο, πού ὅπως βεβαιώνεται ἱστορικὰ καὶ ἀρχαιολογικά, πιστεύει καὶ λατρεύει Θεὸ καὶ γίνεται θεὸς κατὰ χάρη!

Ἔτσι ἡ γνώση καὶ ἡ Ἐπιστήμη καλύπτει καὶ τίς λογικὲς μας ἀνάγκες, γιὰ νὰ ψηλαφίσουμε τὴν Ἀλήθεια, τοῦλάχιστον ὅσοι θέλουμε νὰ ἐρευνήσουμε τίς γραφές καὶ δὲν ἀρνούμαστε ἀπλὰ στοὺς

νὰ πιστεύουμε αὐτὰ πού μᾶς διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας.

Μετά τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας βλέπουμε τὸ Χριστὸ νὰ καλεῖ τὸν ἄπιστο Θωμᾶ νὰ βάλῃ τὸ δάχτυλό του στὶς πληγές Του, γιὰ νὰ βεβαιωθεῖ γιὰ τὴν ταυτότητά Του, καθὼς ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς κρατοῦσε ἐπιφυλάξεις μπροστὰ στὰ θαυμαστὰ γεγονότα, πού βίωναν οἱ Ἀπόστολοι ἐκείνη τὴν ἐποχή.

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ Παναγία μας, ὅταν μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρίαν νὰ γευτοῦμε καὶ νὰ γνωρίσουμε τὸν Πνευματικὸ μας Γεννήτορα Χριστὸ καὶ νὰ πιστέψουμε ἀναφωνώντας τὸ “Ὁ Κύριός μας καὶ ὁ Θεὸς μας”!

Χαῖρε, τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον.

Ξέρουμε πὼς ὁ Χριστὸς ἄφηκε τοὺς ἀνθρώπους ἐλεύθερους νὰ βγάλουν τὰ συμπεράσματά τους γιὰ τὸ ποῖος εἶναι, μέσα ἀπὸ τὰ θαύματα πού ἔκανε. Αὐτὸ ἀπάντησε καὶ στοὺς μαθητὲς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὅπως εἶπαμε παρὰπάνω, ὅταν τὸν ρώτησαν ἂν εἶναι ὁ Μεσσίας πού περιμένουν, σύμφωνα μετὰ ὅσα εἶπαν οἱ Προφῆτες ἢ θὰ πρέπει νὰ περιμένουν κάποιον ἄλλον. Ἡ ἐλευθερία τῶν ἀνθρώπων εἶναι σεβαστὴ ἀπὸ τὸ Θεό, σὲ σημεῖο μάλιστα πού ὁ

Ἀπόστολος Παῦλος λέει τὸ “πάντα μοι ἔξεστι”, δηλαδή πῶς ὁ Θεὸς μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κάνουμε τὰ πάντα καὶ δὲν παρεμβαίνει στὴ θέλησή μας, ὅποια ἁμαρτία καὶ διαστροφή θελήσουμε νὰ ὑπηρετήσουμε καὶ συμπληρώνει βέβαια μὲ τὸ “ἀλλ’ οὐ πάντα συμφέρει”, δηλαδή τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας, πού γιὰ τὸν Ἀπόστολο προηγεῖται, δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κάνει πράγματα, πού δὲν τὰ θέλει ὁ Θεός!

Ἔτσι ἔρχεται ὁ Χριστὸς “μορφὴν δούλου λαβὼν” καὶ μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς, γιὰ νὰ στρέψουμε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὴν προαίρεσή μας καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ τὸν ἁμαρτωλὸ ἑαυτὸ μας, γιὰ τὴν ἐπιστροφή μας στὸ χαμένο μας Παράδεισο.

Ὅλα γίνονται σὰν ἓνα διαρκὲς θαῦμα, πού μιλάει ἀπὸ μόνο του γιὰ τὸ ποῖος εἶναι ὁ Χριστός, πόσο ἀξιόπιστο εἶναι τὸ μήνυμά Του καὶ ποῖο εἶναι τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας, πού εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ θεϊκὴ ἐνέργεια καὶ εἶναι προορισμένη νὰ ὑπάρχει στοὺς αἰῶνες!

Ἀπὸ ὅλα τὰ θαύματα ὅμως τὸ πιὸ τρανόν, ἀκραῖο καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ εἶναι ἡ σάρκωση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, πού προηγεῖται ὅλων τῶν θαυμάτων, πού θὰ ἀκολουθήσουν, ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ μέχρι τὴν περίοδο τῆς δράσης Του μέσα στὸν κόσμο, τὴ Σταύρωση, τὴν Ταφή, τὴν Ἀνάσταση, τὴν Ἀνάληψη, τὴν Πεντηκοστὴ καὶ τὰ καθημερινὰ θαύματα πού ἔκτοτε συντελοῦνται, ὅπως ἡ μετουσίωση τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου σὲ σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ!

Αὐτὰ ἔχει ὑπόψη του ὁ συγγραφέας τῶν χαιρετισμῶν καὶ θεωρεῖ τὴν

Παναγία σὰν συνεργὸ στὸ πρῶτο θαῦμα πού συντελεῖται, προκειμένου νὰ ξεινήσει τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴ σωτηρία ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν!

Χαῖρε, τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.

Εἶναι γεγονὸς πῶς στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας μας ἀνακεφαλαιώνεται ὅλη ἡ σωτηριολογικὴ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὸ σχέδιο τῆς οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ξεινάζει τὴν ὁλοκλήρωσή του μέσα ἀπὸ τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου. Ὁ Ἀχώρητος παντί, ἐχωρήθει ἐν γαστρί, πού εἶχε τίς προϋποθέσεις νὰ δεχθεῖ τὴ Θεότητα σὰν οὐσία καὶ ἐνέργεια καὶ αὐτὸ ἔγινε μέσα ἀπὸ τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ὑπακοή τῆς μικρῆς Μαριάμ, πού ἀπὸ κοιλίας μητρὸς ἦταν προορισμένη νὰ παίζει αὐτὸ τὸ ρόλο!

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο τῆς Ὁρθοδοξίας, πού τὴν ξεχωρίζει, ἡ προσήλωσή της στὰ μυστήρια πού δὲν προσεγγίζονται μὲ λογικοὺς συνειρμούς, ἀλλὰ μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνη καὶ ἐγκατάλειψη σ’ αὐτὰ πού οἱ φωτισμένοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας δογματίσαν.

Θυμήθηκα τώρα τὴν περίπτωσή, πού μία ἀγαθὴ ψυχὴ ἦρθε ἀπὸ τὸ χωριὸ της στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ὅταν χρειάστηκε ν’ ἀνέβει στὸ τράμ, πού ἀκόμη λειτουργοῦσε στὴν ἐποχὴ μου, ἄφησε τίς παντόφλες της, πού μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμή φοροῦσε, ἔξω, γιὰ νὰ μὴ λερώσει τὸ πάτωμα τοῦ τράμ. Ἔτσι ὅταν κατέβηκε στὴ στάση τοῦ προορισμοῦ της τίς ἔφαξε καὶ δὲν τίς βρῆκε φυσικά.

Ἐμεῖς βέβαια τώρα γελᾶμε μὲ τὸ πάθημα αὐτῆς τῆς ἀθώας ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς ὅταν μὲ ἐλεύθερη βούληση καὶ μὲ πλήρη γνώση, κρίση καὶ ἀντίληψη πραγμάτων καὶ καταστάσεων φτάσουμε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Χριστοῦ καὶ ζητήσουμε τὴ φιλοξενία καὶ τὴ συγκατοίκηση μὲ τὴ χάρη Του, νομίζουμε πῶς μποροῦμε νὰ φορᾶμε τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ μας μέσα στὸν ὑπέρολογο οἶκο Του!

Μὰ μετάνοια σημαίνει ἀλλαγὴ τοῦ τρόπου σκέψης, μετάβαση στοῦ χώρου πέρα ἀπὸ τὸ νοῦ, τὴ λογικὴ καὶ ἀποδοχὴ τῶν πνευματικῶν νόμων, πού δὲν ἔχουν σχέση μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους ὅπως τοὺς ξέρουμε.

Ἡ κυρούλα ἔχασε τὶς παντόφλες της ὑπακούοντας στοὺς νόμους τῆς εὐγένειας κι ἐμεῖς χάνουμε τὸ “τραμ” ὑπακούοντας στὴ λογικὴ, πού ἀπαιτεῖ κατανόηση τῶν ὑπέρλογων μυστηρίων, πού τελοῦνται μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ μας!

Εὐλογημένες οἱ ἀθῶες ψυχές, πού δέχονται τὸ Θεὸ σὰν Ἀγάπη καὶ γίνονται ἀγάπη γιὰ τὸν συνάνθρωπό τους στοῦ χώρου τοῦλάχιστον τοῦ μικρόκοσμου τους!

Χαῖρε, κλῖμαξ ἐπουράνιε δι’ ἧς κατέβη ὁ Θεός.

Ὁ συγγραφέας τῶν χαιρετισμῶν ἔχοντας ὑπόψη του τὸ πῶς σκεφτόμαστε σὰν ἄνθρωποι, φαντάζεται τὸ Θεό, πού ὑποτίθεται ὅτι κατοικεῖ στὸν οὐρανό, ἐνῶ εἶναι γνωστὸ πῶς εἶναι πανταχοῦ παρών, Τὸν φαντάζεται νὰ κατεβαίνει ἀπὸ μία φαρδιά καὶ μεγαλοπρεπὴ σκάλα, πιθανὸν καὶ μὲ ἓνα κόκκινο χαλὶ στὴ μέση, γιὰ νὰ ἔρθει στὴ γῆ, ὅπου βρισκόμαστε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, νὰ μᾶς συναντήσῃ καὶ νὰ μᾶς χαρίσῃ ἴαση σώματος καὶ ψυχῆς, ἀλλὰ προπαντὸς νὰ μᾶς διδάξῃ τὸν τρόπο ἐπιστροφῆς στοῦ χαμένο μας Παράδεισο.

Ὁ δρόμος πού κατεβαίνει ὁ Θεὸς στὴ γῆ, περνάει μέσα ἀπὸ τὴν Παναγία μας, ὅπου ἐνώνεται μέσα στὴν κοιλιὰ της μὲ τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ καὶ κυοφορεῖται σὰν ἄνθρωπος.

Ἔτσι, ποιητικὴ ἀδεία, παρομοιάζεται ἡ Παναγία μας μὲ μία μεγαλοπρεπὴ σκάλα, ἀπὸ τὴν ὁποία κατεβαίνει ὁ Θεὸς στὴ γῆ, φέρνοντας στὶς ἀποσκευές Του, τὴν ἀγάπη, τὴ χαρά, τὴν εἰρήνη, τὴ μακροθυμία, τὴ χρηστότητα, τὴν ἀγαθοσύνη, τὴν πίστη, τὴν πραότητα καὶ τὴν ἐγκράτεια. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀρετὲς εἶναι δῶρα πρὸς τὸν ἄνθρωπο, προκειμένου νὰ τὰ ἀξιοποιήσῃ στὸν ἀγῶνα του γιὰ τὴ σωτηρία του, γιὰ τὴν ἐπιστροφή

του δηλαδὴ στὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς, ὅπου ἡ παρυσία τοῦ Θεοῦ χαρίζει τὴν αἰώνια ζωή, κάνοντας τὸν ἄνθρωπο θεὸ κατὰ χάρη!

Ναί, ἡ Παναγία μας εἶναι ἡ αἰτία, πού σαρκώνεται ὁ Θεὸς γιὰ νὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο θεὸ κατὰ χάρη! Γι’ αὐτὸ καὶ σὰν Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἐκδυσωπῇ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι καὶ γιὸς της σαρκικά, ἔτσι ὥστε νὰ ἐκπληρώνεται πάντοτε τὸ αἶτημά της, καθὼς ὁ γιὸς της δὲν τῆς χαλάει ποτὲ τὸ χατήρι.

Κι ἐμεῖς, πού ξέρουμε τὶς ἀδυναμίες τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπέναντι στὴ μητέρα Του, τολμοῦμε καὶ λέμε πέρα ἀπὸ τὸ Ὑπεραγία Θεοτόκε πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τὸ σῶσον ἡμᾶς, ἂν καὶ ξέρουμε πῶς ἡ σωτηρία ἔρχεται μόνο ἀπὸ τὸ Θεό.

Ἡ Παναγία μας λοιπόν, ἡ σκάλα ἀπὸ τὴν ὁποία κατεβαίνει ὁ Θεὸς στὴ γῆ, ἃς μᾶς γίνῃ προστάτιδα καὶ τροφὸς μας στοῦ δρόμο πρὸς τὴ σωτηρία μας, ἀκούγοντας τὶς προσευχὲς καὶ τοὺς ἀναστεναγμοὺς μας καὶ βλέποντας τὴ διάθεσή μας νὰ κουρνιασοῦμε στὴν ποδιά της, ἂν ἔχουμε αὐτὴ τὴ διάθεση βέβαια!

Συνεχίζεται...

Η Μετα

ΜΟΡΦΟΤΙΣ